

EUROPOS BENDRIJŲ KOMISIJA

Briuselis, 6.12.2006
KOM(2006) 770 galutinis

KOMISIJOS ATASKAITA

grindžiamas 2002 m. lapkričio 28 d. Tarybos pamatinio sprendimo dėl bausmių sistemos stiprinimo siekiant užkirsti kelią padėjimui neteisėtai atvykti, vykti tranzitu ir apsigyventi 9 straipsniu

{SEK(2006) 1591}

TURINYS

1.	Įvadas	3
1.1.	Bendrosios aplinkybės	3
2.	Valstybių narių teisės aktų atitikties šiam pamatiniam sprendimui vertinimo būdas ir kriterijai	4
2.1.	Vertinimo kriterijai.....	4
2.2.	Vertinimo aplinkybės	5
2.3.	Bendras pranešimo tikslas.....	6
3.	ĮVERTINIMAS	6
4.	IŠVADOS	8

KOMISIJOS ATASKAITA

grindžiamas 2002 m. lapkričio 28 d. Tarybos pamatinio sprendimo dėl baudų sistemos stiprinimo siekiant užkirsti kelią padėjimui neteisėtai atvykti, vykti tranzitu ir apsigyventi 9 straipsniu

1. ĮVADAS

1.1. Bendrosios aplinkybės

Pagal 2002 m. lapkričio 28 d. Tarybos pamatinio sprendimo dėl baudų sistemos stiprinimo siekiant užkirsti kelią padėjimui neteisėtai atvykti, vykti tranzitu ir apsigyventi (toliau – Pamatinis sprendimas) 9 straipsnio 2 dalį Komisija turi parengti rašytinį pranešimą apie priemones, kurių valstybės narės ėmėsi, kad būtų laikomasi šio pamatinio sprendimo¹.

Šio straipsnio 1 dalis valstybės nars įpareigoja imtis reikiamų priemonių, kad šio pamatinio sprendimo nuostatų būtų pradėta laikytis iki 2004 m. gruodžio 5 d. Pagal to straipsnio 2 dalį iki tos pačios datos valstybės narės turėtų pateikti Tarybos generaliniam sekretoriatui ir Komisijai nuostatų, kuriomis į jų nacionalinę teisę perkeliama pamatinio sprendimu nustatyti įsipareigojimai, tekstus. Remdamasi Komisijos pagal šią informaciją parengtu rašytiniu pranešimu, Taryba iki 2005 m. birželio 5 d. turėtų įvertinti, koku mastu valstybės narės laikosi šio pamatinio sprendimo. Kalbant apie Islandiją ir Norvegiją, taip pat Jungtinę Karalystę ir Airiją, reikia turėti omenyje, kad šis pamatinis sprendimas yra Šengeno *acquis* nuostatų plėtojimas. Todėl tai, kaip šio pamatinio sprendimo laikosi Islandija ir Norvegija, yra vertinama specialia su šiomis valstybėmis sutarta tvarka. Norvegija pranešė, kad yra įvykdžiusi konstitucinius reikalavimus pagal susitarimo 8 straipsnio 2 dalies c punktą ir kad Tarybos direktyva 2002/90/EB bei Tarybos pamatinis sprendimas gali tapti privalomi Norvegijai. Kita vertus, Norvegija dar nėra atsiuntusi Komisijai atitinkamų nacionalinės teisės aktų tekstų.

Dėl to šio pranešimo vertė labai priklauso nuo Komisijos gautos nacionalinės informacijos kokybės ir jos pateikimo laiku. Komisija valstybėms narėms jų pareigą priminė 2004 m. gruodžio 7 d. išsiųstu laišku.

Galiausiai 2006 m. kovo pabaigoje jokios informacijos apie Pamatinio sprendimo įgyvendinimą Komisija dar nebuvo gavusi iš penkių valstybių narių – Austrijos, Kipro, Graikijos, Liuksemburgo ir Portugalijos. Keturių valstybių narių – Estijos, Maltos, Ispanijos ir Švedijos – pateikta informacija buvo arba tik preliminarinė, arba nepakankamai konkreči, todėl ji negali būti tinkamas išsamaus vertinimo pagrindas.

Nors galutinis įgyvendinimo nuostatų teksto atsiuntimo terminas buvo 2004 m. gruodžio 5 d., šiame pranešime kiek įmanoma buvo atsižvelgta ir į informaciją, pateiktą iki 2006 m. kovo mėn.

1 OL L 328/1 – 2002 m. gruodžio 5 d.

Išsami nacionalinių priemonių, kurių valstybės narės ėmėsi, kad būtų pradėta laikytis pamatinio sprendimo, analizė yra pateikta prie šio pranešimo pridėtame Komisijos tarnybų darbo dokumente.

Airija pranešė, kad pagal Sprendimo 2002/192/EB 6 straipsnio 3 dalį Šengeno *acquis* grindžiamos priemonės Airijoje bus įgyvendinamos tada, kai *acquis* bus įgyvendintas sprendimu, priimtu pagal to sprendimo 4 straipsnio 1 dalį. Todėl 2002 m. lapkričio mėnesio pamatinio sprendimo (2002/946/TVR) Airija dar neprivalėjo būti įgyvendinusi. Kita vertus, Jungtinė Karalystė pateikė informaciją apie pamatinio sprendimo įgyvendinimą.

2. VALSTYBIŲ NARIŲ TEISĖS AKTŲ ATITIKTIES ŠIAM PAMATINIAM SPRENDIMUI VERTINIMO BŪDAS IR KRITERIJAI

Šio pamatinio sprendimo pagrindas yra Europos Sąjungos sutartis, ypač jos 29 straipsnis, 31 straipsnio e punktas ir 34 straipsnio 2 dalies b punktas.

Direktyva yra teisės aktas, kurį geriausiai galima palyginti su pamatiniu sprendimu². Abu teisės aktai yra privalomi valstybėms narėms rezultato, kurį reikia pasiekti, atžvilgiu, bet nacionalinės valdžios institucijoms paliekama teisė pasirinkti įgyvendinimo formą ir būdą. Tačiau pamatiniai sprendimai nėra tiesiogiai veikiantys. Komisija negali iškelti bylos Teisingumo Teisme (bent jau dabartinėje Europos teisės raidos stadijoje), kad priverstinai užtikrintų pamatinio sprendimo nuostatų perkėlimą į nacionalinę teisę. Nepaisant to, Teisingumo Teismas gali spręsti bet kurį valstybių narių ginčą dėl šio pamatinio sprendimo aiškinimo ar taikymo (įskaitant perkėlimą). Kad būtų galima pasinaudoti šia teise, reikia tvirto faktinio pagrindo, kurį nustatyti gali padėti Komisijos pranešimas.

2.1. Vertinimo kriterijai

Kad būtų galima objektyviai įvertinti, ar valstybė narė yra visiškai įgyvendinusi tam tikrą pamatinį sprendimą, buvo parengti kai kurie bendro pobūdžio direktyvoms skirti kriterijai, kurie *mutatis mutandis* turėtų būti taikomi pamatiniams sprendimams:

1. Rezultato, kurį reikia pasiekti, įgyvendinimo forma ir būdai turi būti pasirenkami taip, kad būtų užtikrintas veiksmingas funkcionavimas, atsižvelgiant į tikslus³.
2. Kiekviena valstybė narė privalo pasirinkti tokį įgyvendinimo būdą, kuris atitiktų aiškumo ir teisinio tikrumo reikalavimus, ir taip užtikrintų perkėlimą į privalomą galią turinčias nacionalinės teisės nuostatas⁴.
3. Perkeliant į nacionalinę teisę nebūtinai reikia tas nuostatas įteisinti tais pačiais žodžiais; tai reiškia, kad pavyzdžiui, gali pakakti atitinkamų anksčiau galiojusių

2 EB sutarties 249 straipsnis.

3 Žr. atitinkamą teismo praktiką dėl direktyvų įgyvendinimo, pvz., bylą 48/75 *Royer* [1976] Rink. 497, p. 518.

4 Žr. atitinkamą teismo praktiką dėl direktyvų įgyvendinimo, pvz., bylą 239/85 *Komisija prieš Belgiją* [1986] Rink. 3645, p. 3659. Žr. taip pat bylą 300/81 *Komisija prieš Italiją* [1983] Rink. 449, p. 456.

nacionalinių priemonių, jeigu tik pakankamai aiškiai ir tiksliai užtikrinamas visiškas taikymas⁵.

4. Jeigu nustatytas laikas, perkėlimas turi būti baigtas iki galutinio termino⁶.

Abiejų rūšių teisės aktai yra privalomi „rezultato, kurį reikia pasiekti, atžvilgiu“. Tai gali būti apibrėžta kaip teisinė arba faktinė padėtis, deramai atitinkanti numatytą rezultatą, kurį tuo Sutartyje nustatytu teisės aktu buvo siekiama užtikrinti⁷.

Pateiktas bendras masto, kokių valstybės narės pradėjo laikytis pamatinio sprendimo, vertinimas yra kiek įmanoma grindžiamas pirmiau apibūdintais kriterijais.

2.2. Vertinimo aplinkybės

Preliminari pastaba yra susijusi su teisinėmis aplinkybėmis, visų pirma po vertinimo pranešimo atliekamais veiksmais. Kaip jau minėta, pagal Europos Sąjungos sutartį Komisija neturi galimybės prieš valstybes nares imtis pažeidimo procedūrų. Nepaisant to, Komisijos atliekamas pamatinių sprendimų ir direktyvų, nustatančių valstybėms narėms tam tikrus to paties pobūdžio siekius, teisinis vertinimas yra grindžiamas tuo pačiu principu ir būdais.

Kita preliminari pastaba yra susijusi su konkrečiu reguliuojamosios srities pobūdžiu. Šis pamatinis sprendimas yra vienas iš teisės aktų, priimtų siekiant kovoti su nelegalia imigracija, nelegaliu darbu, prekyba žmonėmis ir seksualiniu vaikų išnaudojimu. Jo tikslas – stiprinti bausmių sistemą, siekiant užkirsti kelią padėjimui neteisėtai atvykti, vykti tranzitu ir apsigyventi. Sprendimas papildo Direktyvą 2002/90/EB⁸ (toliau – Direktyva), kuri nėra aptariama šiame pranešime ir kuri bus vertinama atskirai.

Kalbant apie baudžiamąsias bausmes, pamatiniame sprendime nustatyta, kad kiekviena valstybė narė imasi priemonių, būtinų siekiant užtikrinti, kad už direktyvoje nurodytus pažeidimus būtų baudžiama veiksmingomis, proporcingomis ir atgrasančiomis baudžiamosiomis bausmėmis, dėl kurių gali būti taikoma ekstradicija⁹. Kartu su tokiomis baudžiamosiomis bausmėmis gali būti taikomas transporto priemonių, naudotų nusikalstamai veikai padaryti, konfiskavimas arba uždraudimas tiesiogiai arba per tarpininką užsiimti tam tikra darbine ar profesine veikla, kai nusikaltimas padaromas tos veiklos srityje, arba išsiuntimas. Be to, už pažeidimus, kai jie yra padaromi dėl finansinės naudos, turi būti baudžiama ne mažesne kaip aštuonerių metų ilgiausios trukmės laisvės atėmimo bausme, jei veiką padarė nusikalstamas susivienijimas, arba ji buvo padaryta asmenų, kurie yra nusikalstamos veikos objektas, gyvybei pavojingu būdu.

2005 m. rugsėjo 13 d. Europos Teisingumo Teismas panaikino Tarybos pamatinį sprendimą dėl aplinkos apsaugos baudžiamosios teisės priemonėmis, nes šis teisės aktas buvo priimtas

5 Žr. atitinkamą teismo praktiką dėl direktyvų įgyvendinimo, pvz., bylą 29/84 *Komisija prieš Vokietiją* [1985] Rink., p. 1661–1673.

6 Žr. materialinę teismo praktiką dėl direktyvų įgyvendinimo, pvz., bylą 52/75 *Komisija prieš Italiją* [1976] Rink., p. 277–284. Žr. apskritai Komisijos metinius pranešimus apie Bendrijos teisės taikymo stebėseną, pvz., COM (2001) 309 galutinis.

7 Žr. PJG Kapteyn ir P. Verloren van Themaat. *Europos Bendrijų teisės įvadas*, trečiasis leidimas, 1998, p. 328.

8 OL L 328/1 – 2002 m. gruodžio 5 d., p. 17.

9 Iš esmės tai reiškia, kad valstybės narės turėtų numatyti ne mažesnę kaip vienerių metų ilgiausios trukmės laisvės atėmimo bausmę arba sulaikymą.

remiantis ne Europos bendrijos teisiniu pagrindu (byla C-176/03), t. y. pažeidžiant Bendrijos kompetenciją. Šis Teismo sprendimas paaiškina Bendrijai ir Sąjungai suteiktą įgaliojimų pasidalijimą baudžiamosios teisės srityje. Vertinant vadinamojo „pagalbinio paketo“, kurį sudaro Direktyva 2002/90/EB ir Tarybos pamatinis sprendimas 2002/946/TVR, poveikį ir galimus trūkumus, kad būtų nustatyta, ar reikia tobulinti šių teisės aktų pagrindą, taip pat bus atsižvelgta į Teismo sprendimo poveikį, numatant šiuos teisės aktus pakeisti tik viena direktyva.

2.3. Bendras pranešimo tikslas

Šiame pranešime įvertinama, koku mastu valstybės narės laikosi pamatinio sprendimo.

3. ĮVERTINIMAS

Pamatinio sprendimo tikslas – suderinti valstybių narių įstatymus kovos su nelegalia imigracija srityje, siekiant stiprinti bausmių sistemą, kuri padėtų užkardyti ir patraukti baudžiamojon atsakomybėn už padėjimą neteisėtai atvykti, vykti tranzitu ir apsigyventi.

Be to, juo nustatomos priemonės, kurių reikia imtis kovojant su padėjimu nelegaliai imigracijai, kuri yra susijusi tiek su neteisėtu sienos kirtimu tiesiogine prasme, tiek vykdoma siekiant išlaikyti žmonių išnaudojimui skirtus tinklus. Buvo manoma, kad siekiant šio tikslo svarbu suderinti esamas teisės nuostatas, pirmiausia tikslų aptariamo pažeidimo apibrėžimą ir atleidimo nuo atsakomybės atvejus, nustatytus Tarybos direktyvoje, ir, antra, minimalias bausmių, juridinių asmenų atsakomybės ir jurisdikcijos normas, kurios nustatytos šiame pamatiniame sprendime.

Tačiau informacija, kurią yra gavusi Komisija, yra labai įvairi, ypač išsamumo požiūriu. Tai matyti šio pranešimo priede, kuriame pateikta valstybių narių atsiųsta informacija. Ne visos valstybės narės atsiuntė Komisijai visus su svarstomu klausimu tiesiogiai susijusius savo įgyvendinimo nuostatų tekstus. Todėl faktinis įvertinimas ir paskesnės išvados kartais yra grindžiami neišsamia informacija.

1 straipsnis. Bausmės

Valstybės narės turi imtis priemonių, būtinų siekiant užtikrinti, kad už direktyvoje nurodytus pažeidimus, susijusius su padėjimu neteisėtai atvykti, vykti tranzitu ir apsigyventi, būtų baudžiama veiksmingomis, proporcingomis ir atgrasančiomis baudžiamosiomis bausmėmis, įskaitant laisvės atėmimo bausmes, dėl kurių gali būti taikoma ekstradicija, ir tam tikrais atvejais kitomis bausmėmis. Visų pirma tai reiškia, kad valstybės narės turi pripažinti šio straipsnio 1 dalies a punkte (iš anksto apgalvotas padėjimas neteisėtai atvykti į valstybių narių teritoriją arba per ją vykti tranzitu) ir 1 straipsnio b punkte (dėl finansinės naudos iš anksto apgalvotas padėjimas neteisėtai apsigyventi valstybės narės teritorijoje) nustatytus apibrėžimus. Kita vertus, turi būti atsižvelgiama į direktyvos 1 straipsnio 2 dalį, kurioje nustatyta, kad valstybės narės gali nuspręsti netaikyti sankcijų už 1 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytą veiką tais atvejais, kai šia veika yra siekiama suteikti tam asmeniui humanitarinę pagalbą.

Daugumoje teisės aktų, apie kuriuos buvo pranešta, už padėjimą neteisėtai atvykti, vykti tranzitu ir apsigyventi, t. y. už iš anksto apgalvotą padėjimą neteisėtai atvykti į valstybių narių teritoriją arba vykti per ją tranzitu, arba už padėjimą, kuris padarytas dėl finansinės naudos, apsigyventi valstybės narės teritorijoje, pažeidžiant susijusius įstatymus, yra baudžiama pagal

baudžiamosios teisės normas. Tą patį galima pasakyti ir apie kurstymą, dalyvavimą ir pasikėsinimą padaryti tokių pažeidimų. Kita vertus, tebėra didelė bausmių įvairovė. Minimalios bausmės yra baudos, o didžiausios bausmės sunkinančiomis aplinkybėmis – iki 15 metų laisvės atėmimo. Tačiau tai neprieštaruja pamatiniam sprendimui, nes jis nustato tik minimalų derinimą.

Be to, dauguma valstybių narių taiko transporto priemonių konfiskavimo ir uždraudimo verstis konkrečia darbine ar profesine veikla, taip pat išsiuntimo, nuostatas, nors pagal pamatinį sprendimą jos nėra privalomos, o tik pasirenkamos.

Dauguma teisės aktų, apie kuriuos buvo pranešta, numato, kad pagal pamatinio sprendimo 1 straipsnio 3 dalį pažeidimai, padaryti dėl finansinės naudos arba kaip nusikalstamo susivienijimo veikla, arba neteisėtai per valstybės sieną gabenamų žmonių gyvybei pavojingu būdu, yra laikomi sunkinančiomis aplinkybėmis padarytomis veikomis, baudžiamomis griežtomis bausmėmis. Pagal pamatinį sprendimą tai yra privalomo pobūdžio nuostata.

2 ir 3 straipsniai. Juridinių asmenų atsakomybė ir jiems taikomos sankcijos

Pamatiniam sprendime yra apibūdinama ne tik fizinių asmenų, bet ir juridinių asmenų atsakomybės sąvoka, o valstybės narės įpareigojamos užtikrinti, kad ir juridiniai asmenys galėtų būti traukiami atsakomybėn už 1 ir 2 straipsniuose nurodytus pažeidimus, kuriuos jų naudai padaro koks nors asmuo, eidamas vadovaujančias pareigas tam tikrame juridiniame asmenyje. Nereikalaujama, kad tokia atsakomybė būtų vien tik baudžiamojo pobūdžio. Svarbiausia, kad juridiniams asmenims taikomos sankcijos būtų *veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios*.

Apskritai, sprendžiant pagal Komisijai pateiktą informaciją apie nacionalines sistemas, daugumos valstybių narių teisės aktai numato galimybę juridiniams asmenims taikyti sankcijas, bent jau administracines priemones.

Pagal Čekijos, Latvijos ir Slovakijos teisės aktus juridiniai asmenys negali būti traukiami atsakomybėn už baudžiamosios teisės pažeidimus.

4 straipsnis. Jurisdikcija

Pamatinio sprendimo 4 straipsnyje yra numatyti atvejai, kuriais valstybės narės yra įpareigosios nustatyti savo jurisdikciją 1 straipsnyje nurodytiems pažeidimams. Pagrindinė taisyklė yra grindžiama teritoriškumo principu, pagal kurį kiekviena valstybė narė privalo nustatyti savo jurisdikciją pažeidimams, padarytiems iki galo arba iš dalies jos teritorijoje. Visos informaciją pateikusios valstybės narės laikosi šio principo.

Be to, valstybės narės turi nustatyti jurisdikciją vieno iš jos piliečių arba jos teritorijoje įsisteigusio juridinio asmens naudai padarytiems pažeidimams, jei jos nėra nusprendusios pasinaudoti 4 straipsnio 2 dalyje nustatytais netaikymo galimybėmis pagal procedūrinius reikalavimus, nurodytus 4 straipsnio 3 dalyje. Kol kas Komisijai nėra žinoma apie informaciją, kurią, vadovaudamasi 4 straipsnio 3 dalimi, valstybės narės būtų nusiuntusios Tarybos generaliniam sekretoriui.

5 straipsnis. Ekstradicija ir baudžiamasis persekiojimas

Šį straipsnį iš esmės pakeitė Sprendimas dėl Europos arešto orderio¹⁰. Kadangi tolesnis 5 straipsnio taikymas turi būti siejamas su Europos arešto orderio, pvz., 33 straipsnio, ir paskesnių įgyvendinimo problemų, pvz., perkėlimo įstatymo panaikinimo tam tikrose valstybėse narėse, išsamia analize, šis klausimas turi būti aptariamas nagrinėjant tolesnę Europos arešto orderio taikymo raidą.

6 straipsnis. Tarptautinė teisė pabėgėlių klausimu

Komisija negali galutinai įvertinti šios nuostatos įgyvendinimo, nes valstybės narės nėra pateikusios pakankamai informacijos. Tačiau Komisija nėra gavusi signalų, kad, įgyvendinant šį pamatinį sprendimą, būtų pažeidžiama tarptautinė teisė pabėgėlių klausimu.

7 straipsnis. Informacijos perdavimas tarp valstybių narių

Apskritai valstybės narės, išskyrus Jungtinę Karalystę, Belgiją, Latviją ir Daniją, nepateikė informacijos apie 7 straipsnio nuostatų perkėlimą į nacionalinę teisę.

8 straipsnis. Teritorinis taikymas

Šis straipsnis nustato, kad pamatinis sprendimas taikomas Gibraltarui. Jungtinė Karalystė pateikė konkrečią informaciją apie nuostatų perkėlimą Gibraltare.

4. IŠVADOS

Ne visos valstybės narės deramu laiku atsiuntė Komisijai visus susijusius savo įgyvendinimo nuostatų tekstus. Iki 2006 m. kovo pabaigos Komisija dar nebuvo gavusi jokios informacijos apie pamatinio sprendimo įgyvendinimą iš penkių valstybių narių. Tos valstybės narės – tai Austrija, Kipras, Graikija, Liuksemburgas ir Portugalija. Tik preliminarą arba nekonkrečią informaciją atsiuntė Estija, Malta, Ispanija ir Švedija; ši informacija negali būti tinkamas išsamaus vertinimo pagrindas.

Dėl to teisinis vertinimas ir iš jo daromos išvados kartais yra grindžiami nepakankamai išsamia informacija.

Apskritai vienas iš pamatinio sprendimo padarinių yra tas, kad dauguma valstybių narių jau yra priėmusios baudžiamosios teisės nuostatas, pagal kurias už padėjimą nelegaliai vykti tranzitu ir apsigyventi yra numatytos bausmės. Kita vertus, šių bausmių skirtumai, atrodo, ir toliau išlieka labai dideli, todėl galbūt verta pagalvoti apie tokį ES teisės aktą, kuriuo būtų siekiama didesnio suderinimo. Be to, pasirodo, kad kai kurių valstybių narių (pvz., Ispanijos ir Nyderlandų) baudžiamuosiuose įstatymuose nėra aiškaus skirtumo tarp prekybos žmonėmis ir neteisėto migrantų gabenimo per valstybės sieną. Du atskiri pamatiniai sprendimai, skirti kovai su šių rūšių nusikaltimais, yra grindžiami skirtingais apibrėžimais, o tai, atrodytų, neleidžia taikyti tų pačių baudžiamosios teisės nuostatų abiems minėtoms nusikaltimų rūšims. Todėl kyla abejonių, ar atitinkamas Tarybos pamatinis sprendimas buvo tinkamai

10 2002 m. birželio 13 d. Tarybos pamatinis sprendimas 2002/584/TVR dėl Europos arešto orderio ir perdavimo tarp valstybių narių tvarkos.

įgyvendintas ir taikytas, nes nedaroma skirtumo tarp prekybos žmonėmis ir neteisėto migrantų gabenimo per valstybės sieną.

Be to, Komisijai iki šiol nepavyko gauti statistinės informacijos, rodančios pamatinio sprendimo realų poveikį nelegaliai imigracijai. Atsižvelgdama į šią informaciją, 2006–2007 m. Komisija atliks vadinamojo *pagalbinio paketo*, kurį sudaro šis pamatinis sprendimas ir Direktyva 2002/90/EB, realaus poveikio įvertinimą. Atsižvelgdama į Europos Teisingumo Teismo sprendimą byloje C-176/03, Komisija taip pat sieks, kad šie teisės aktai būtų pertvarkyti ir įtraukti į vieną direktyvą.

Šias pirmąsias ES lygmens priemones, kuriomis siekiama kovoti su neteisėta pagalba nelegaliai atvykti ir būti, reikėtų papildyti priemonėmis, specialiai skirtomis nelegaliai esančių trečiųjų šalių piliečių užimtumui, kadangi galimybė gauti tokį nelegalų darbą yra svarbus nelegalios imigracijos į ES traukos veiksnys. Todėl pirmoje 2007 m. pusėje Komisija pasiūlys privalomas taisykles, nustatančias sankcijas darbdaviams, įdarbinantiems nelegaliai esančius trečiųjų šalių piliečius.

Komisija pabrėžia darnaus ryšio tarp susijusių baudžiamosios teisės nuostatų ir pabėgėlių bei prieglobsčio prašytojų apsaugos svarbą. Be to, Komisija pabrėžia nenutrūkstamo bendradarbiavimo, įskaitant keitimosi susijusia informacija tarp valstybių narių, naudą. Tačiau papildomam vertinimui šiuo požiūriu gali prireikti patikimesnės informacijos.